

Folketingets Forhandlinger. (88.)

1893

5. Dec. 1898: 2. Beh. af Lovf. om

Tilvejebr., af Jordl. for Landarb. 1394

saa ønskelig og nødvendig. Vi vide alle, hvor nødvendig denne Tillid er i det daglige Liv. Der er ingen Ting, der gør det daglige Liv saa friskt og behageligt som netop det, at man kan stole paa de Menneskers Ærlighed og gode Vilje, man daglig omgaas. Og saaledes er det ogsaa med Hensyn til de forskellige Samfundsklasser. Enhver Ting, som kan bidrage til at styrke Tillidsforholdet mellem Menneskene og de forskellige Samfundsklasser, vil, det er jeg vis paa, forøge Samfundets Kraft og Lykke, hvorimod alt, hvad der søger at svække dette Tillidsforhold, bringer Ulykke og Skade for Samfundet. Det er, som sagt, min Overbevisning, at dette Forslag i nogen Maade vil kunne skabe denne Tillid og bringe Glæde til alle Sider. Hvis det lykkes at gennemføre Forslaget, er det ganske naturligt, at den højtærede Landbrugsminister, der jo indtager en Stilling, hvori han har den væsentligste Indflydelse paa Sagens Gang, fremfor nogen anden vil faa Fortjenesten deraf, ligesom ogsaa omvendt Ansvaret for, at Loven strander, kan komme til at hvile tungt og trykkende paa Ministeren. Folketingets gode Vilje til at gennemføre Sagen, mener jeg, er fuldt ud konstateret ved Folketingets tidligere Stilling, og jeg haaber, at Tinget fremdeles vil bevare denne Stilling. Et Vidnesbyrd i denne Retning er det jo ogsaa, at Repræsentanterne for de forskellige Partier inden for Udvalget ere fuldstændig enige om Affattelsen af denne Lov i alle dens Enkeltheder. Jeg mener, at dette peger videre. Jeg har ikke alene den Tro, at den højtærede Landbrugsminister virkelig har en god Vilje til at føre en Lov igennem, der kan være til Gavn for vore Landarbejdere, jeg mener ogsaa, at dette, at vi alle inden for dette Ting, eller i hvert Fald inden for Udvalget, ere enige, peger hen paa, at denne Sag ligger alle Partier paa Sinde. Jeg føler mig overbevist om, at der ogsaa i det andet Ting er en god Vilje til Stede til at gøre noget for vore Landarbejdere. Men man kan jo tale om en Sag saa længe — og vi have talt ikke saa kort om dette Spørgsmaal — at det til sidst er naturligt, naar det ikke bliver til mere, at der rejses en Tvivl om den gode Hensigt i de Samfundsklasser, som Loven skulde komme til

gode. Naar der ikke kommer et Resultat, opstaar der Mistillid om vor gode Vilje, og det er det, vi skulle søge at afværge. Derfor er det ogsaa mit Haab, at det nu endelig maa lykkes den gode Vilje, som jeg som sagt, tror er til Stede hos alle Partier og hos Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer, at faa saa megen Magt, at den kan forene os alle om en virkelig god Gærning. Med disse Ord skal jeg anbefale samtlige Ændringsforslag og Lovforslaget i dets Helhed.

N. Andersen: Den ærede Ordfører begyndte sine Udtalelser med at konstatere, at de her foreliggende Ændringsforslag være et Udtryk for det samlede Udvalgs Anskuelse, og at der som Følge deraf kun var ringe Grund for ham til at komme ind paa Enkeltheder. Det er naturligvis fuldkommen rigtigt, og jeg skal i Betragtning af denne Udtalelses Rigtighed ogsaa fatte mig kort, idet heller ikke jeg finder, at der er Anledning til at bruge mange Ord. Men jeg kan dog ikke ganske slutte mig til den ærede Ordførers Motivering af Enigheden. Jeg tror, at han i Slutningen af sin Udtalelse gik lidt for vidt i saa Henseende, idet han udtalte, at Folketinget, i alt Fald hele Udvalget, var fuldstændig enigt om denne Lovs Affattelse i alle dens Enkeltheder. Jeg tvivler om, at den ærede Ordfører har ganske Ret deri. Jeg antager, at det er ikke helt og holden korrekt at sige, at hele Tinget, i alt Fald hele Udvalget, er enigt i alle Enkeltheder. Jeg maa i alt Fald tage et Forbehold i saa Henseende paa en Del af Tingets Vegne, idet der er Enkeltheder i de fra Udvalget foreliggende Forslag, som jeg og vistnok flere med mig ikke ere ganske enige i. Jeg ser jo godt, hvorledes Enigheden er kommen til Stede, og jeg ser ogsaa Berettigelsen af denne Enighed. Jeg skal aldeles ikke gaa i Rette med Udvalget med Hensyn til, at det paa dette Tidspunkt optræder fuldstændig enigt, og det skulde glæde mig, om denne Enighed kunde blive fortsat, indtil der kunde komme et Resultat ud af, hvad der her foreligger, men jeg tror ikke, at den ærede Ordfører venter, eller at Udvalget kan have Grund til at vente at